

[Inger Gautier Schmit.]

Straffesagerne for uforudsete Vanskeligheder ved, at umulige og inkompetente Værgeraadsmødlemmer faar det i deres Haand at afhøre disse Børn. Nej, der staaar dette overordentlig fornuftige, at naar man har med Børn under 15 Aar at gøre, er det i alles Interesse, at et saadant Barn fritages for at blive ført op i Retten og faa Indtrykket af alt det, der foregaar i en Retssag, og at Dommeren derfor, naar han skønner, at det er formaalstjenligt for Barnet, og at Forholdene i det hele taler derfor, kan bestemme, at Retten skal sættes et andet Sted, eventuelt i Barnets Hjem, og ligeledes, at Dommeren kan skønne, om der indenfor det Værgeraad, som har med Sagen at gøre, findes et Medlem — thi jeg indrømmer, at det ikke er alle Værgeraadsmødlemmer, som har Evne til at afhøre i en Straffesag —, som er i Stand til fyldestgørende at foretage Afhøringen. Der er altsaa intet som helst at risikere, og jeg forstaaar derfor slet ikke denne Ængstelse for at tage Paragraffen i den Affattelse, hvori vi har faaet den fra Folketinget, idet det helt er overladt til Dommeren selv at bestemme, baade om han vil have Retten sat et andet Sted, og om han vil overlade Afhøringen af vedkommende Barn til et Værgeraadsmødlem i Stedet for at foretage den selv. Jeg synes ikke, der er noget som helst at risikere, og at det er et overordentlig stort Tilbageskridt, man her er i Begreb med at tage. Der blev før sagt: Dommeren kan jo sætte Retten udenfor Tingsalen, hvis han ønsker det. Men dertil maa jeg rigtignok sige, at jeg nærer stærk Tvivl om, at en Dommer vil tage en saadan Bestemmelse. Saa vidt jeg ved, bliver det ikke praktiseret, og jeg tror heller ikke, det vil blive det herefter. Derfor synes jeg, Bestemmelsen er saa overordentlig gavnlig, netop for Børnenes Skyld. Saa staaar der ganske vist i Ændringsforslaget, at Dommeren kan søge Bistand hos Værgeraadsmødlemmer:

„Ved Afhøring af Børn under 15 Aar kan Retten, naar den finder det rigtigt, forlange et Værgeraadsmødlems Bistand under Afhøringen.“

Jeg er imidlertid meget forhavset over, at man har kunnet foreslaa denne Affattelse, idet jeg maa gaa ud fra, at det i alle Tilfælde, hvor Børn under 15 Aar føres frem i Retten, vil være rigtigt, at der er et Værgeraadsmødlem til Stede. Jeg maa absolut gaa ud fra, at det i alle Tilfælde bør være en Dommers Pligt at sørge for, at der er et Værgeraadsmødlem til Stede, naar der foretages Afhø-

ring af Børn. Her i København vil en saadan Bestemmelse intet Fremskridt være, thi her er den almindelige Praksis ved alle den Slags Sager, at Mødlemmer af Værgeraadet er til Stede og sidder hos Børnene, medens Afhøringen finder Sted. Men jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, hvorledes Udtrykket at yde Bistand skal forstaaes. Hvis det nemlig kun betyder at sidde ved Siden af Barnet under Afhøringen, saa er det det, vi allerede har nu, her i København i hvert Fald, men hvis man ved dette Begreb har tænkt sig en videre Udvikling i Retning af, at vedkommende Værgeraadsmødlem muligvis af Dommeren kan faa overladt at afhøre Børnene, hvis man altsaa allerede er inde paa den Betragtning, at Dommeren kan overlade det til et Værgeraadsmødlem, hvorfor saa ikke sætte det ganske klart i Loven?

Jeg maa meget beklage, at man her gør dette Skridt tilbage, som jeg synes er Udtryk for en ganske unødigt Ængstelse, og jeg vil i høj Grad opfordre Tingets Mødlemmer til paa dette Punkt at stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er oversendt fra det høje Folketing.

Justitsministeren (Rytter): Jeg kan henholde mig til de Udtalelser, der er fremsat af Udvalgets ærede Ordførere, det ærede 16de tingvalgte Mødlem (Godskesen). Jeg maa dog allerede nu gøre opmærksom paa, at for saa vidt det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 10, skulde blive vedtaget, har man fra Højesterets Side anmodet mig om, at det maa faa en noget anden Formulering, som reelt ikke vil gøre nogen større Forskel, men som vil simplificere Forholdet, idet det nemlig saa ikke vil være nødvendigt at udtale Resultatet i hver enkelt Dom, som det staaar her, men det vil ske efter en mere almindelig Regel.

Maa jeg til det ærede 18de tingvalgte Mødlem (Zahle) sige, at naar man vedtager Kodifikationere, maa man være belavet paa stadig at faa Ændringer. Ved en Kodifikation af et stort Komplex af Love vil man ikke kunne undgaa Ændringer; selv om vi føjer nok saa mange ind, maa vi være belavet paa, at i Løbet af nogle Aar vil der med logisk Nødvendighed opstaa nye. Det er en af Ulemperne ved Kodifikationere i Modsætning til at have specielle Love for enkelte Omraader. Naar det ærede Mødlem mente, at vi burde have taget Sagførererne med, for saa var Loven i endelig Skikkelse, tror jeg for det første, det er forkert, da Loven for saa vidt aldrig bliver endelig